

Capitolul 8

Introducere

Și în acest capitol este vorba de luptă. Lupta prezentată în capitolul anterior era îndreptată împotriva unui dușman din afară, care a câștigat poziție în țara făgăduită. Puterea principală este bătută. Victoria a fost obținută, dar încă nu poate fi sărbătorită. Alte feluri de luptă mai trebuie dusă: urmările geloziei (versetele 1-3), refuzul de a ajuta (versetele 4-17) și măgulirea (versetele 18-31). Felul în care Ghedeon se comportă față de acestea oferă iarăși material important de studiu pentru lupta noastră spirituală. Capitolul se încheie cu moartea lui Ghedeon.

Gelozia – versetul 1

Efraim este o seminție geloasă. În Isaia 11, 13 este prezentată gelozia, ca fiind semnul caracteristic specific acestei seminții. Propriul ei „eu” este instigat, pentru că ea nu a fost chemată la luptă. Înfumurarea ei a fost atinsă. În Iosua 17, 14 vedem deja cât de rea era situația cu Efraim. Ei nu au fost mulțumiți cu ținutul care le-a fost dat. În definitiv era o seminție mare și de aceea avea dreptul la un ținut mai mare. Ei se considerau ca fiind cea mai importantă seminție.

Dacă Dumnezeu lucrează, ca să țină pe credincioși împreună, întotdeauna va fi cineva care creează greutăți noi. Pentru gelozie este insuportabil, că Dumnezeu folosește pe alții, și nu pe noi! Dacă cineva face ceva, pe care Domnul îl binecuvântează, în locul unui „Lăudat să fie Domnul!” se va pune repede întrebarea, în sensul, „de ce nu m-ai chemat pe mine?”. Această întrebare vine de pe următorul plan secund: „Nu poate să iese bine, căci s-a făcut fără mine”. Efraimiții încă nu au murit. Duhul geloziei, care a caracterizat pe efraimiți, nu-l găsim nicidecum la apostolul Pavel. El s-a bucurat, că Hristos era predicat, chiar dacă aceasta era în defavoarea persoanei lui (Filipeni 1, 15-18).

Felul de gândire al lui Hristos – versetele 2-3

Felul de gândire al efraimiților se descopere tocmai prin victoria lui Ghedeon; și prin reacția efraimiților se descopere felul de gândire al lui Ghedeon. Este un efect reciproc. Dacă noi am obținut o victorie pentru Domnul și prin Domnul, ceilalți sunt puși la probă, dar totodată și noi. Am devenit noi importanți prin această victorie? Ghedeon face ce scrie în Filipeni 2, 3: »... *nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși*«. Acesta este mijlocul pentru a împiedeca cearta, sau pentru păstrarea unității în popor. El calmează mânia lor, prin aceea că îi laudă: »Un răspuns blând potolește mânia« (Proverbe 15, 1).

Cu toate că efraimiții nu au fost înrolați în lupta efectivă, el îi prețuiește mai presus de sine însuși. Ei au omorât mai mulți dușmani decât el; aceasta scoate el în evidență. Sunt mai mulți dușmani omorâți, când dușmanul este pe fugă, decât atunci când lupta este violentă. Ghedeon face contribuția lor mai mare și importantă, și micșorează contribuția lui. Cu această atitudine și fel de gândire câștigă înaintea fraților lui nedreptățiți și prin aceasta dovedește că el poate să biruiască ceva mai întărit decât o cetate întărită. »*Frații nedreptățiți sunt mai greu de câștigat decât o cetate întărită*« (Proverbe 18, 19). Noi putem ocazional să depreciam lucrarea altuia; Iefta dimpotrivă (capitolul 12) tratează această chestiune cu totul altfel și urmarea este un război civil. Despre aceasta vom vorbi mai detaliat la capitolul 12.

Efraimiții au plecat cu părerea, că războiul a fost câștigat prin contribuția lor. Poate să fie un mijloc pentru păstrarea păcii în adunarea locală, dacă fratelui „incomod” i se oferă impresia, că el este cel mai bun, scoțând în evidență părțile lui bune. Aceasta cere din partea noastră o

atitudine de smerenie, pe care Domnul Isus a avut-o în chip desăvârșit. El ne este prezentat ca model în epistola către Filipeni capitolul 2. Smerenia lui a fost de bună voie și atotcuprinzătoare. El a căutat totdeauna folosul altora. Modelul Său este absolutul a ceea ce cineva a făcut vreodată ceva pentru cineva. El a venit din cer pe pământ, a devenit om, a devenit un sclav și a murit pe cruce. O umilire mai mare nu se poate imagina. Și noi de multe ori ne vine foarte greu să ne plecăm genunchiul înaintea cuiva, din cauza unui lucru neînsemnat. Aici nu este vorba de a numi păcatul un lucru bun. Este vorba de felul nostru de gândire față de cineva, care este supărător, și prin care gândirea noastră este testată, dacă noi nu cumva gândim, că suntem mai buni.

Cu toată oboseala, luptă mai departe – versetul 4

Cei 300 de bărbați, care nu și-au permis să-și ia timp să bea apă (capitolul 7, 6-7), au înțeles, că încă nu venise timpul pentru odihnă. Dăruirea pentru lucrarea Domnului îi însuflețește mai departe. Ei experimentează cuvântul din Isaia 40, 29: *»El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.«* Deseori dușmanul obține totuși o victorie parțială, deoarece din cauza oboselii noi am încetat lupta prea devreme. Desigur, puterile noastre sunt limitate. Dar este vorba de faptul, ca noi să avem privirea îndreptată spre ținta finală a unei lupte. Noi nu avem voie să ne odihnim, înainte de a ajunge la această țintă. Să citim în 2 Corinteni 11 și să vedem câte a îndurat apostolul Pavel în lucrarea sa pentru Domnul. Și în Filipeni 2 este amintit un om, despre care apostolul Pavel spune: *»... a fost aproape de moarte, și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine.«* Astfel de oameni *»nu și-au iubit viața chiar până la moarte«* (Apocalipsa 12, 11). Oamenii care au o astfel de concepție lucrează mai departe, cu toată oboseala lor. Din păcate sunt rari astfel de luptători ai lui Dumnezeu!

Refuzul de a lucra împreună – versetele 5-9

După ce conflictul cu Efraim a fost înlăturat prin intervenția blândă a lui Ghedeon, el are din nou a face cu un alt conflict. La conflictul cu Efraim a fost vorba de participarea la luptă. Conflictul care se naște acum se referă la aceia care nu vor să participe la luptă. Nu este nici măcar vorba de o participare activă, ci de *sprijinirea* celor care sunt activi la eliberarea poporului. Ghedeon avea dreptul să aibă parte de participarea și sprijinul lor.

Locuitorii din Sucot (situat în ținutul seminției Gad) au socotit că 300 de bărbați epuizați nu pot niciodată să lupte împotriva a 15.000 de luptători cu experiență. După primul atac prin surprindere al lui Israel ei se vor regrupa, desigur. Ghedeon să dovedească mai întâi, că el poate cu adevărat să prindă pe împărații dușmanului. O astfel de atitudine nehotărâtă, șovăielnică, și în cele din urmă respingătoare, iau locuitorii din Sucot. Ei vor să vadă mai întâi rezultatele. Ceea ce ei trec cu vederea este lucrul cel mai important: este Domnul cu cei 300 de bărbați epuizați, sau nu este? Ei sunt în categoria oamenilor care mai întâi trebuie să vadă și apoi să creadă. Ei vor să vadă mai întâi un rezultat palpabil și abia după aceea intenționează să ia parte. Pe ei îi interesează lucrurile care se văd. Acesta este duhul lumii și al necredinței. Aici este o cetate care refuză orice colaborare cu luptătorii lui Dumnezeu. Așa ceva poate să fie foarte descurajator pentru oricine dorește să lupte pentru Domnul. Acești oameni au încă respect pentru puterea dușmanului și pun tot felul de obstacole în calea celor care se dedică intereselor lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel a făcut de asemenea experiența, că toți l-au părăsit, dar el a reacționat altfel decât Ghedeon. El spune: *»Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!«* (2 Timotei 4, 16). Aceasta nu înseamnă, că Ghedeon a reacționat greșit. Este nevoie de răzbunare, când cineva are pâine și nu o dă, ceea ce ar fi necesar pentru progresul mărturiei. Cine se împotrivesc lucrării Domnului, nu va scăpa de pedeapsa Sa bine-meritată, chiar dacă timpul pentru aceasta nu a venit încă, căci lupta necesită toată atenția.

Penuel se comportă la fel ca Sucot, și de aceea va avea aceeași soartă. Penuel înseamnă „Fața lui Dumnezeu”. Această cetate amintește de lupta lui Iacov cu Dumnezeu, care a avut loc acolo

cu aproximativ 500 de ani mai înainte. Acolo a fost lovit Iacov la încheietura coapsei, și prin aceasta a fost permanent conștient, că slăbiciunea lui a oferit prilej lui Dumnezeu să-Și arate puterea. Această lecție au uitat-o locuitorii. Ca și cei din Sucot, se uită la ce se vede și se bazează pe factori omenesți. La versetele 16 și 17 ne vom ocupa mai detaliat cu pedeapsa pe care o vestește Ghedeon.

Restul este bătut – versetele 10-12

Țelul principal, pe care vrea să-l atingă Ghedeon prin urmărirea restului de Madianiți, este luarea în captivitate și prinderea celor doi împărați. Fără dreptul de conducere și strategia acestor împărați, oștirea Madianiților ar fi fost lipsită de orientare. Împărații nu au participat direct în luptă, ci se aflau pe planul secund. De pe această poziție dădeau ordinele lor luptătorilor. Acești împărați reprezintă forțele răului din locurile cerești, care operează în planul secund și dau ordinele lor la lumea vizibilă și își exercită influența asupra ei. Căpeteniile din capitolul 7 versetul 25 reprezintă dimpotrivă, persoane prin care aceste puteri rele își exercită autoritatea.

Înțelesul numelor acestor împărați exprimă foarte bine caracterul lor. Zebah înseamnă „o jertfă în slujba lui Dumnezeu” sau „o jertfă de tăiere ca jertfă”. Țalmuna înseamnă „o umbră interzisă” sau „o umbră spirituală a morții”. Faptul că este vorba de doi împărați, arată spre diversitatea răutății în interiorul domeniului de autoritate al lui satan, »domnul puterii văzduhului« (Efeseni 2, 2). Zebach nu reprezintă o jertfă pentru Dumnezeu, ci măcelul, pe care satan vrea să-l facă fără milă în poporul lui Dumnezeu. Țalmuna înseamnă domeniul unde are loc aceasta.

Dacă vrem cu adevărat să fim liberi, deci nelegați, atunci nu trebuie să permitem acestor dușmani să aibă influență în viața noastră. Cearta (așa cum știm deja, este însemnătatea numelui Madian) este un dușman, care și astăzi produce nenumărate jertfe în rândul poporului lui Dumnezeu. Ținutul și împrejmuirea în care are loc cearta este domeniul umbrei morții. Cearta nu aduce viață, ci seamănă moarte și nimicire. Nu degeaba se aflau acești doi împărați în cetatea Carcor, ceea ce înseamnă „cetatea pustirii”. Un nume care se potrivește cu adevărat!

Mai există un aspect în această victorie, de care trebuie să ținem seama. Victoria asupra lui Madian este o penumbră a victoriei definitive, pe care Israel o va avea în viitor asupra tuturor dușmanilor lui. Despre aceasta putem să citim în Psalmul 83 și Isaia 9, 3-4.

Răzbunarea – versetele 13-17

Înainte ca să se răfuiască cu împărații pe care i-a luat captivi, Ghedeon își împlinește mai întâi promisiunea cu privire la Sucot și Penuel. Aceste două cetăți s-au comportat nu numai neutru în luptă, ci ele au refuzat chiar să se facă una cu luptătorii pentru Dumnezeu și nu le-au acordat ajutorul de care aveau nevoie. Practic aceasta însemna, că ei au ales să se așeze de partea dușmanului. Cine sustrage poporului lui Dumnezeu mijloacele prin care el primește putere, în timp ce aceste mijloace sunt deja prezente, îi face bine dușmanului. Dușmanul va avea atunci a face cu un împotrivor slăbit. De aceea indignarea lui Ghedeon este justificată. Ca să poată da expresie așa cum se cuvine indignării sale, el se folosește de un tânăr din Sucot, care i-a căzut în mâini. El a pus pe tânăr să-i dea în scris numele acelora, pe care el vrea să-i tragă la răspundere pentru comportarea cetății. Când a ajuns în cetate, el aduce aminte oamenilor cetății de comportarea lor și de cuvintele lor batjocoritoare. Cu siguranță ei au stat rușinați înaintea lui. Acum trebuiau să se plece înaintea pedepsei anunțate. Ghedeon îi pedepsește, deoarece ei s-au comportat prietenos cu dușmanul, și anume într-un moment, când robii lui Dumnezeu erau epuizați și cu toate acestea au continuat cu perseverență să urmărească pe dușman. Spinii și mărăcinii au lăsat să li se facă simțiți ghimpii ascuțiți și mult timp să-și aducă aminte cât de nehotărâți au fost în ziua deciziilor. A fost o „lecție dureroasă”. Spinii și mărăcinii ca mijloace de disciplinare reprezintă necazuri, dezamăgiri și suferință, care sunt necesare, ca aceia, care nu

au fost hotărâți în mărturisirea lor pentru Domnul Isus, să fie readuși înapoi și să recunoască, că au făcut o greșeală cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

În Penuel a dărâmat turnul, care probabil oferea cetății un renume deosebit, și a omorât pe bărbații ei. Și aici se face judecata acelor care ar fi putut să lupte împotriva dușmanului, cel puțin să încurajeze pe bărbații lui Ghedeon aflați în vânătoarea de urmărire. Comportarea lor a fost urmarea socotelilor omenești. Astfel de gânduri sunt întărituri care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu, și care trebuie dărâmate. Turnul din Penuel pare să fie un simbol al gândirii, al evaluărilor omenești, și al încrederii în sine, și pentru acestea nu este nici un loc (vezi 2 Corinteni 10, 4-5). Primul turn, despre care este vorba în Biblie, este amintit în Geneza 1, 11. Istoria este cunoscută sub denumirea de Turnul Babel. Scopul pentru care a fost construit acest turn, este menționat acolo: *»Vrem să ne facem un nume«* (versetul 4). Turnul slujește la glorificarea omului. Cine posedă un astfel de turn și îi menține onoarea, acela va sta departe de lupta credinței. Dar cine luptă pentru credință (Iuda 3), acela va dărâma acest turn.

Zebach și Țalmuna sunt omorâți

Victoria a fost obținută, dar ea trebuie întregită. Pericolele nu au dispărut definitiv. Pericolul se ascunde în coada țepușului. După victorie ies la lumină anumite pericole și anume sub forma cuvintelor de lingușire. Pentru prima dată vin astfel de cuvinte din gura dușmanului. După ce Ghedeon a avut a face cu sabia dușmanului, acum are a face cu gura lui. Probabil că victoria la făcut pe Ghedeon să fie mai sigur pe sine; el pare să piardă dependența lui de Domnul. De ce a început el să vorbească cu dușmanii lui? Era destul de clar, că ei trebuiau omorâți! El vrea să-i tragă la răspundere pentru omorârea fraților lui. Dar prin faptul că a început să vorbească cu ei, el se deschide pentru influența lor. Este exact așa, ca și la Eva, care a intrat în discuție cu șarpele (cu diavolul) și prin aceasta a ajuns sub influența lui. Aceasta a avut efecte fatale asupra ei și asupra întregului neam de oameni. Acum, când puterea celor doi împărați este distrusă, ei încearcă acum să-l înșele pe Ghedeon cu cuvintele lor de lingușire. Și cu toate că el nu se lasă impresionat de lingușirea lor, se pare că el nu se poate sustrage pe deplin de sub influența lor. El pierde înțelegerea adevărată despre puterea dușmanului și spune fiului lui, că el trebuie să-i omoare. Cu totul altfel a fost în Iosua 10, 22-27, unde Iosua a luat prizonieri cinci împărați. Iosua nu a încredințat misiunea de a omorî pe acești împărați unor bărbați tineri, ci pe *»căpeteniile oamenilor de război, care merseseră cu el«*. Nu se poate presupune, că tânărul făcea parte din cei 300 de bărbați. Tânărul era fricos, și toți care au arătat că sunt fricoși au plecat deja, înainte să înceapă lupta. Ghedeon supraapreciază puterea fiului său. Aceasta este o lecție pentru toți părinții (și conducătorii), care cu o anumită satisfacție, că copiii lor trupești (sau spirituali) i-au parte la lupta spirituală. Ei nu trebuie să se lase induși în eroare, ca să ceară de la ei lucruri care sunt mai presus de puterea lor (spirituală). Deseori acestea sunt situații în care se subapreciază puterea dușmanului.

După această „înfrângere”, Ghedeon aude din nou cuvinte de lingușire rostite de dușman, de data aceasta cu cuvinte provocatoare. Manifestarea dușmanului are a face cu onoarea, de care el însuși voia să se țină: ei voiau să moară mai bine prin mâna conducătorului, decât prin mâna unui tânăr. Ghedeon preia în acest caz toată responsabilitatea și omoară pe cei doi împărați. El ia ceva de la ei, ca un fel de pradă de război, un trofeu, un semn de aducere aminte de victorie. Este posibil, ca semilunele, pe care el le ia de pe cămilele împăratului, arată că Ghedeon nu a dat lui Dumnezeu toată onoarea, și el însuși voia să păstreze o amintire cu privire la victoria sa. Despre nici un alt judecător dat de Dumnezeu nu citim că ar fi făcut ceva asemănător. Numai Samson merge un pas mai departe. La el nu vedem că ia lucruri de la dușman, ci o persoană. Aceasta îl va face ca el să eșueze în lucrarea sa și să ajungă să cadă definitiv. Ghedeon nu ajunge așa de departe. Dar se pare că germenul pentru falimentul viitor a fost pus deja aici.

Scăparea din cursă – versetele 22-23

Următoarea lingușire, cu care Ghedeon are a face, nu vine din partea lumii, ci din partea poporului lui Dumnezeu. Ei vor să aibă un conducător vizibil, așa cum au națiunile. Lucrul de care Dumnezeu a atenționat în capitoul 7,2 are loc aici. Ei atribuie victoria unui om. Ei dau onoarea lui Ghedeon, care de fapt se cuvine numai lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta voiau ca prin urmași să asigure monarhia. În definitiv nu s-a știut niciodată cine era următorul judecător. Împărăția moștenită oferea o oarecare siguranță. Totul pare să fie logic, dar se întrevede că poporul și-a pierdut dependența de Dumnezeu.

Astăzi se vorbește foarte mult despre conducere. Importanța ei se accentuează tot mai mult. Fără o conducere clară, poporului lui Dumnezeu nu-i va merge bine. Dar multe din aceste vorbării arată în realitate, că nu se cunoaște calea conducerii de către Domnul Isus, așa cum El o exercită prin Duhul Sfânt. Aceasta nu înseamnă că nu ar exista nici un frate cu darul de conducător, sau care să îndeplinească funcția de conducător, de supraveghetor sau de bătrân. Dar deseori poporului lui Dumnezeu îi lipsește starea spirituală, ca să cunoască pe astfel de oameni și să-i recunoască ca atare pe baza semnelor caracteristice spirituale prezentate în Scriptură. Și sunt numiți pur și simplu oameni, sau desemnați public, sau oricum vrea să se numească instalarea lor. În orice caz, se vrea să se audă și să se vadă public, cine sunt conducătorii. Prin aceasta se seamănă gemenele pentru diferența între „preot” și „laic”. Ceea ce cere Israel se compară cu instaurarea unui cler, a unei preoții. Slujitorul este înălțat și Dumnezeu este uitat. Israel va repeta mai târziu această problemă; atunci poporul va primi un împărat, pe Saul (1 Samuel 8). Abia după aceea Dumnezeu dă pe omul după inima Sa, pe David (1 Samuel 16).

Din fericire Ghedeon recunoaște pericolul rugăminții și refuză să devină împărat. El le atrage atenția cu privire la Dumnezeu, ca Împărat al lor. Aceasta trebuie să ne slujească și nouă ca răspuns, atunci când vin semnalări de a confirma pe cineva sau pe unii în poziții de conducere, fără autoritate divină. Un conducător potrivit gândurilor lui Dumnezeu va respinge orice confirmare prin oameni. Apostolul Pavel prezintă în Galateni 1,1 o descriere bună a apostoliei lui. Ca apostol era un conducător de prim rang, dar toată apostolia lui era lipsită de aportul oamenilor, așa că el poate să spună, că el este apostol »*nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos*«. Aceasta înseamnă că originea, izvorul apostoliei sale nu era la un om și că el nu a fost confirmat printr-un om în această slujbă de apostol.

Efodul – versetele 24-27

Pentru ce se roagă Ghedeon acum nu vine de la alții, ci această dorință este izvorăște din inima lui. Abia a rostit cuvintele, cu care el respinge împărăția, că el își întinde mâna să apuce preoția. El roagă tot poporul pentru a contribui la confecționarea unui efod. Efodul este o haină care a fost purtată numai de marele preot sau de preot. De aceea nu se cuvenea lui Ghedeon să confecționeze un astfel de Efod. Rugămintea lui ar fi putut s-o justifice, referindu-se la jertfa pe care a adus-o și la altarul, pe care l-a ridicat în Ofra (capitolul 6). Nu a făcut el acolo o lucrare asemănătoare slujbei unui preot? Dar altarul, pe care el l-a construit acolo, nu avea un caracter de mijlocire. El nu a slujit, ca în numele poporului să se apropie de Dumnezeu.

Efodul lui Ghedeon trebuia să fie un semn de aducere aminte de victoria obținută. De aceea el a rugat tot poporul, să dea ceva pentru aceasta. Nu facem și noi la fel: să confecționăm sau să atârnăm o amintire de victoria care ne-a dat-o Domnul? Povestim cu plăcere de victoriile noastre, de binecuvântarea, pe care Domnul a vrut s-o dea prin lucrarea noastră; desigur, toate sub mantaua, că este spre onoarea Domnului. Dar nu este așa, că noi „agățăm” trofee pentru noi înșine? Nu am fost noi uneltele sărbătorite? Astfel de lucruri ne ajung o cursă de cădere.

Poporul este imediat gata să contribuie. Dacă un om trebuie să contribuie cu ceva, ca să facă un simbol de amintire pentru o anumită victorie, o va face cu plăcere. Astfel Ghedeon pune pe locul, unde mai înainte a fost un tablou al lui Baal, un tablou pentru Dumnezeu. Dar rezultatul este

aceiași: închinarea la idoli. Efodul este privit ca mijlocul prin care se poate apropia de Dumnezeu. Dar deoarece Efodul nu stătea în legătură cu marele preot, care trebuia să-l poarte, și din cauza aceasta era exclusiv o formă, devine aici un mijloc de închinare la idoli.

Tot ce în creștinătate se desparte de Hristos devine un mijloc de închinare la idoli. Forma ia locul conținutului. Așa se spune, de exemplu, că prin botez se obține viața nouă. Același lucru se spune despre frângerea pâinii. Tot așa se îngenunche înaintea unui crucifix. La astfel de evenimente se poate aștepta în viața de Adunare, dacă te lași călăuzit de sentimente religioase, fără să te lași călăuzit de ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său cu privire la viața de Adunare și de adorare a Persoanei Sale. Devine o cursă de cădere nu numai pentru Ghedeon; el trage cu sine toată casa lui în această slujire idolească. Aceasta arată gravitatea cuvintelor care urmează, pe care eu le-am auzit odată: pe drumul care duce departe de Dumnezeu nu se merge singur!

Viața mai departe a lui Ghedeon – versetele 28-31

După ce am auzit totul despre luptă și despre evenimentele care au rezultat din ea, în versetul 28 urmează consecințele. Madian a fost bătut și poporul sub conducerea lui Ghedeon are patruzeci de ani de liniște. Dar cu aceasta istoria lui Ghedeon nu se sfârșește. Se pare că Ghedeon s-a făcut comod și a cedat plăcerilor cărnii, atunci când zilele luptei sale pentru Dumnezeu au trecut. Nu degeaba stă în Efeseni 6,13 atenționarea pentru creștin, ca el, după ce a obținut victoria, să nu se odihnească pe laurii victoriei. El trebuie să ia toată armătura lui Dumnezeu, nu numai ca să biruiască în zilele de luptă, ci și ca să se împotrivescă în ziua rea, și să poată rămâne în picioare, după ce a biruit totul. Viața lui Ghedeon în continuare este din păcate un exemplu grăitor pentru faptul că el nu a ținut cont de aceasta. El se retrage cu toată liniștea în casa lui, își ia multe femei și prin aceasta are mulți urmași. Pe de o parte este o dovadă a succesului. În măsura în care a crescut bunăstarea și influența unei persoane, în aceeași măsură a crescut și haremul lui. Împăratul Ahab a avut 70 de fii (2 Împărați 10, 1) și unii din urmașii lui Ghedeon au avut de asemenea mulți fii (Judecători 10, 4; 12, 9.14). Pe de altă parte ura și crima, care a pătruns în familia lui Ghedeon, sunt caracteristice cazurilor de poligamie din Vechiul Testament.

În acest timp Ghedeon primește un fiu de la una din fiitoarele lui din Sihem, căruia el i-a pus numele Abimelec. Acesta este singurul fiu al lui Ghedeon, al cărui nume este amintit. Nu degeaba are loc aceasta. Capitolul următor, foarte lung, ne va prezenta caracterul acestui om și ne va arăta ce izvor de suferință va fi el. În istoria lui vom vedea că comoditatea și goana după plăceri devine o sursă îngrozitoare a răului. Chiar numai faptul că mama lui Abimelec nu a locuit în Ofra, ci altundeva, este semnificativ. Ghedeon a vrut plăcerile, dar nu a vrut greutățile. Mult mai semnificativ este însemnătatea numelui, pe care el l-a dat copilului. Abimelec înseamnă „tatăl meu este împărat”. Acesta este un nume, pe care l-au purtat și împărații filistenilor (vezi Genesa 10, 21, 26). Faptul că Ghedeon a pus acest nume fiului său, lasă să se recunoască, ceea ce probabil s-a petrecut în inima lui: nu este exclus ca lingușirile din versetele 18 și 22 să-și fi exercitat influența lor.

Cine își cunoaște câtuși de puțin inima, știe cum anumite lingușiri pot să prindă rădăcini în gândirea lui. Ele ne pot rămâne în amintire și „în subconștient” gândul că noi am fi importanți și am fi cineva, la care alții se uită cu respect, va juca mai departe un rol important. În anumite ocazii acest gând nu mai poate fi ținut în frâu și trece pe prim plan. Atunci vom deveni foarte importanți și Domnul nu va mai fi numărul unu. Numai atunci când aceste gânduri sunt radical condamnate se va transpune în practică ce ne solicită Coloseni 3, 5: *»Omorâți mădulele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea, și lăcomia, care este o închinare la idoli.«* Nu este dorința nestăpânită după importanța propriei persoane o dorință rea? Nu este ea o formă de lăcomie, de a vrea să ocupi o poziție, care se cuvine numai lui Dumnezeu? Ea nu este altceva, decât închinare la idoli! De aceea trebuie ruptă legătura cu astfel de lucruri. În

locul acestor poftă poate atunci să intervină ce se spune în Coloseni 3, 12: *»o inimă plină de îndurare, bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă răbdare.«*

Al doilea lucru pe care l-am amintit, și anume gândul cu privire la menținerea în moarte, este înfăptuirea locului din epistola către Romani 6, 11: *»Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos.«* Aici avem în mână cheia pentru a frânge gâtul gândurilor de mândrie – căci despre acestea este vorba – și să nu permitem ca ele să reapară. Baza pentru o asemenea atitudine față de mândrie constă în ceea ce a făcut Domnul Isus pe cruce. Despre aceasta este vorba în versetele anterioare versetului 11 din Romani 6. De aceea este așa de important să studiem temeinic epistola către Romani. Vom înțelege atunci cine suntem noi în natura noastră, ce a făcut Dumnezeu cu noi în Hristos și drept urmare cum trebuie să stăm înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ne va da în mână adevăratele armele, că să luăm păcatului orice pretenție a lui asupra noastră și orice autoritate asupra vieții noastre.

Sfârșitul lui Ghedeon – versetele 32-35

Sfârșitul lui Ghedeon este o mărturie a Duhului cu privire la ceea ce a fost el pentru Dumnezeu. Despre el (și în continuare numai despre Samson) se spune în această carte, că el a fost îngropat în mormântul tatălui său. Mai departe se spune, că el a murit *»după o bătrânețe fericită«*. După câte știu eu, aceasta se spune în Vechiul Testament numai despre Avraam (Genesa 15,15 și 25,8) și despre David (1 Cronici 29,28).

Din păcate israeliții nu urmează binele, care s-a văzut în viața lui Ghedeon, ci răul, care a fost de asemenea văzut în viața lui Ghedeon. Prin confecționarea Efadului el a adus poporul înapoi la închinarea la idoli. Prin aceasta el a nimicit lucrarea sa din capitolul 6, 25-27 și a semănat germele pentru o nouă abatere a poporului. Israelii *»au început iarăși să curvească cu Baalii«*. La aproximativ 40 de ani, după ce Ghedeon a distrus alatul lui Baal, israeliții au făcut pe Baal-Berit ca dumnezeu al lor. Baal-Perit înseamnă „domn al legământului”. Închinarea la Baal era un semn al legământului cu canaaniții, era un semn a ceva, pe care Dumnezeu l-a interzis categoric. Poporul uită pe Dumnezeu și binele, pe care Ghedeon l-a făcut poporului.

Cu tot faptul, că Ghedeon a contribuit la această evoluție, Dumnezeu face poporul răspunzător de această situație. El îi mustră pentru nerecunoștința față de ce a făcut Ghedeon. Nerecunoștința este o caracteristică și a timpului nostru. Cum ne comportăm noi față de frații care ne-au slujit și care prin vestirea Cuvântului lui Dumnezeu ne-au făcut pe Domnul Isus mare, așa că adorarea noastră a devenit mai profundă? În afară de aceasta ne-au mărit dorința să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu, așa că am început să-I slujim cu o dăruire mai mare. Noi ar trebui să fim mulțumitori oamenilor, care prin vestirea lor și prin viața lor ne-au adus pe Hristos mai aproape și ne-au dus pe noi mai aproape de Hristos. Despre astfel de oameni citim de exemplu în Romani 16,3-4 și Evrei 13,7,17.